

[Aksel Møller.]

kan rette sig, hvad angår selve udmålingen, men også kan opnå nogen kontrol med, hvorledes byggeriet kommer til at se ud, og hvilken mulighed byggeriet vil have for at dække de former, som samfundet stiller krav om.

Jeg håber, det vil lykkes i udvalget at få den intime forbindelse mellem statslån til markedsrente på den ene side og tilskud pr. m² på den anden side ophævet. Jeg tror iøvrigt ikke, at den måde, hvorpå 6. oktober-loven førte disse m²-tilskud ud i livet, har vist sig at være rigtig. Naturligvis kan man sige, at man endnu ikke har noget særlig stort erfaringsmateriale; den afvikling af byggepakken, som vi i øjeblikket er optaget af, har jo også hindret opsamling af et særlig omfattende materiale om virkningerne af den nye lovs bestemmelser. Men det er klart, at der i den drøftelse, som har fundet sted mellem fagfolk, og som vi har kunnet følge i fagblade, er fremkommet en række synspunkter, som jeg finder det nødvendigt at tage med i de overvejelser, der nu skal finde sted i udvalget.

Jeg har på et tidligere tidspunkt overladt den højtærede boligminister et par eksempler på, hvorledes manglen på overgangsbestemmelser i 6. oktober-loven i flere tilfælde har draget følger med sig, som man formentlig slet ikke har tænkt sig ved lovens hurtige vedtagelse i oktober. Jeg tænker ikke så meget på de tab, som er påført folk, der har haft udgifter til projektering af arbejder, og som nu ikke har kunnet føre disse arbejder ud i livet; for den enkelte er disse tab utvivlsomt højst kreperlige og smertelige, og de føles sikkert også af mange som uretfærdige, når bemærkningerne til majlovsforslaget om boligforholdene dog indeholdt nogle bemærkninger, der syntes at skulle garantere publikum imod, at man i overgangstiden mellem de to forskellige love kom til at sidde med sorteper uden at kunne føre sin plan ud i livet.

Naturligvis, lovgivningen må have lov til at operere med skæringsdatoer, noget lovligt bindende tilsagn har der ikke foreligget, og således bør det naturligvis også være. Men på eet område er der sket en udvikling, som vi i høj grad må have opmærksomheden henvendt på, og det er forsåvidt angår forholdet mellem høj og lav bebyggelse. De

eksempler, jeg har sendt den højtærede boligminister, viser, at loven af 6. oktober griber meget stærkt ind i byplanerne, at planer om bebyggelse af grunde, udlagt til lav bebyggelse og opkøbt af boligselskaber med kommunal finansiering, ikke har kunnet føres ud i livet, fordi den husleje, som ville komme i lavt byggeri efter 6. oktober-lovens regler, ikke gør det muligt at udleje den pågældende ejendom.

Jeg kunne også henlede opmærksomheden på den kritik, der har været af m²-tilskuddet, påvisningen af, at virkningerne af m²-tilskuddet vil være, at der bliver en ophobning af boliger omkring de enkle og skarpe grænser, 50 m² og 85 m². 85 m²-grænsen er jo en grænse, som tillader det billigste byggeri håndværksmæssigt, men som samtidig er af en sådan karakter, at en udvikling i denne retning vil føre til udifferentierede udbud af boliger og tvinge mange mennesker til at leje en bolig, der er kostbarere, end den egentlig bør være efter deres behov og økonomi. For mig og mit parti vil det imidlertid være vigtigt, at vi under arbejdet med dette lovforslag bliver klar over, hvad disse driftstilskud fremover vil betyde. Vi har heller ikke, som det ærede medlem hr. Lorentzen gav udtryk for, sikkerhed for, at stk. 7 eller stk. 8 i forslaget § 10 yder tilstrækkelig garanti for, at vi ikke her er på vej ind i en lovgivning, som gennem lange, lange åremål vil pålægge staten for store byrder; også jeg har den opfattelse, at det, som må være målet under arbejdet med lovforslaget, er at søge frem imod afvikling af statens engagementer i boligbyggeriet skridtvis, i takt med den almindelige forandring i huslejeniveauet fremkaldt ved en bevidst politik på lejelovens område og i forhåbning om, at bedre tider økonomisk indfinder sig for landet og tillader en sådan politik. Saneringsopgaver og boligbyggeriet for de mindstbemidlede vil til stadighed kræve en boligstøttelov, men det er vort håb, at vi nu kan enes om at gennemføre en sådan lovgivning, at kun den opgave står tilbage for staten at løse.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: Den opgave, der ligger for os nu, er at finde frem til en byggestøtte, som tager hensyn til mange forskellige faktorer: 1) til fremskaffelse af en boligreserve, så bolignøden fjernes og restriktioner